

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. H., nar. x.x.xxxx, státní příslušnost Ukrajina,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064,
pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2021 č.j. OAM-173/LE-VL17-VL16-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2021, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ve vztahu k individualizaci žalobcovu případu, podložení relevantních zpráv o bezpečnosti v zemi původu ve vztahu k žalobcovu případu a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nezohlednění skutečností hovořících ve prospěch žalobce a

nepřihlédnutí k tomu, co vyšlo v řízení najevo s tím, že žalovaný neposoudil řečené skutečnosti o zemi původu a nesrovnal je s objektivními informacemi o zemi původu a neodůvodnil rozhodnutí, jak se vypořádal s tvrzeními žalobce ve vztahu k posouzení Ukrajiny jako bezpečné země původu. Žalovaný pochybil při výkladu pohovoru, když uvedl, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha o legalizaci zdejšího pobytu, čímž se pouze snažil lehčit váhu jeho žádosti, přičemž nereflektoval jednotlivé důvody pro podání žádosti a pokusil se o posunutí vyznění celého azylového příběhu, namísto komplexního zhodnocení výpovědi žalobce. Žalovaný nevzal v úvahu, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu řekne takové skutečnosti, jež by v případě, že nejde o bezpečnou zemi původu, mohly vyvolat minimálně podezření, že zde může existovat riziko nebezpečí vážné újmy nebo pronásledování, je třeba tuto skutečnost alespoň částečně podrobit analýze i v případě, kdy jde „pouze“ o bezpečnou zemi původu a rozhodnutí nemělo rezignovat na správné a věcné odůvodnění, z něhož bude patrné, jaké úvahy žalovaného vedly k tomu, že aplikoval institut bezpečné země původu a proč tedy žalobce neprokázal opak. Zákon dává jasný pokyn žalovanému, aby v případě vyhodnocení žádosti jako zjevně nedůvodné odůvodnil své rozhodnutí k oběma formám mezinárodní ochrany, tedy k udělení azylu či doplňkové ochrany. V rozhodnutí přitom chybí jakékoliv vypořádání se s tvrzeními, jež žalobce uvedl a není zřejmé, jak žalovaný hodnotil žalobcovu výpověď z hlediska její věrohodnosti.

2. **Žalovaný reagoval písemným vyjádřením ze dne 11.3.2021**, v němž uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, jež se považuje, s výjimkou poloostrova Krym a součástí Luhanské a Doněcké oblasti, za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 ods.1 písm. k) zákona o azylu. Za této situace musí žadatel o mezinárodní ochranu prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Těmto požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení žalobce nedostál. Žalobce ve své vlasti neměl nikdy žádné konkrétní problémy se správními orgány své země, může se navíc v případě problémů obrátit na kompetentní orgány ochrany země svého původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky. Žalobce se s žádostí o pomoc obrátil na policii, jež mu údajně nepomohla, ale už se neobrátil na nadřízené složky s odůvodněním, že by to nemělo žádný smysl, přičemž měl možnost při podezření na zneužití pravomocí státních úřadů využít k tomu určeného institutu ombudsmana a nevládní organizace poskytující efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Kromě toho, není to poprvé, kdy žalobce opustil svou vlast a to ne z obav azylově relevantních, ale v podstatě z ekonomických důvodů. Žalobce po celou dobu svého pobytu v ČR porušoval pravidla cizineckého práva, když zde pobýval zcela vědomě nelegálně a dne 20.9.2020 (správně 27.9.2020) mu bylo uděleno správní vyhoštění z území ČR na jeden rok. Legalizace pobytu na území ČR přitom nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Existují proto oprávněné důvody domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění či je pozdržet, ačkoli žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

3. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť účastníci neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným.
4. **Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.),** ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a provedené důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Po přezkoumání věci pak konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
5. **Ze správního spisu plyne,** že žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.12.2020 poskytl správnímu orgánu údaje dne 4. 1. 2021, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, svobodný, bezdětný, byl účastníkem opozičního bloku, není jeho aktivním členem, z Ukrajiny odjel 15.8.2019 do Polska, kde do prosince 2019 pracoval na základě pracovního víza a cca 20.12.2019 přijel do ČR, o mezinárodní ochranu žádá poprvé. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že se účastnil různých protestních demonstrací, původně za Janukovyče a poté za opoziční blok. Z tohoto důvodu jej na Ukrajině pronásledují a vyhrožují i jeho rodině. Byli u něj doma a matce řekli, že zapálí dům. Rovněž mu přišlo předvolání na vojenskou správu, že jej chtějí poslat do války, což nechtěl, neboť těsně před tím tam zahynul jeho kamarád.
6. Dne 11. 2. 2021 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 2. 2021 byla zamítnuta žádost žalobce ve věci mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná. Žalobce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že do ČR přicestoval, neboť tady má přátele a v Polsku mu skončila práce, začal zde příležitostně pracovat. Ukrajinu opustil, neboť mu vyhrožovali ukrajinští nacionalisté kvůli jeho politickému přesvědčení. Vystupoval na meetinzích za Janukovyče a poté mu začali vyhrožovat příslušníci pravého sektoru. Naposledy na Ukrajině žil ve Lvovské oblasti, neměl problémy se státními či bezpečnostními orgány, měl však problémy kvůli svému politickému přesvědčení, poslední rok mu bylo stále vyhrožováno, byly po něm vyžadovány peníze, za výhrůžkami stál pravý sektor. Příjížděli k němu a rodičům domů a vyhrožovali, že jim zapálí dům, neboť mají proruské názory a vystupují proti Ukrajině, tyto problémy začaly v roce 2018 poté, co se účastnil uvedených demonstrací. Rodiče si stěžovali na policii a nedostali žádnou odpověď. On se na policii obrátil, sepsal oznámení, ale vyšetřovatel mu sdělil, že nemůže nic dělat. V letech 2018 a 2019 se zúčastnil protestních akcí opozičního bloku v Kyjevě a Lvově. Několikrát byl zajištěn policií, nebyly s ním sepsány žádné protokoly, maximálně po dvou dnech byl propuštěn. Při odjezdu z vlasti, při hraniční kontrole neměl žádné potíže. Dalším důvodem odjezdu z vlasti je skutečnost, že jeho kamaráda z dětství v roce 2018 odvedli do armády a za 2 měsíce přišel dopis, že je nezvěstný. Je přesvědčen, že ho zabili. On sám dostal dvakrát či třikrát povolávací rozkaz, přičemž nebyl odveden díky tomu, že nebyl doma.
7. Žalovaný vycházel mj. z Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu vypracované žalovaným dne 8.8.2020 a z Informace OAMP z 25.4.2020 ohledně situace na Ukrajině,
8. Rozhodnutím Policie ČR č. j. KRPP-108922-12/ČJ-2020-030022 ze dne 27. 9. 2020 bylo správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2

zákona o pobytu cizinců zastaveno a podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců bylo žalobci uděleno správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu jednoho roku.

9. Rozhodnutím Policie ČR č. j. KRPP-132168-8/ČJ-2020-030022 ze dne 1. 12. 2020 byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
10. Žalobce podal dne 8. 12. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
11. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-173/LE-VL17-VL13-PS-2020 ze dne 9. 12. 2020 byl žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu zajištěn, přičemž doba zajištění byla stanovena do 29. 3. 2021.
12. Dle ust. § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
13. **Krajský soud** se zabýval otázkou, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, zda na jejich základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a zda důkazy vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy a po přezkoumání konstatuje, že se s žalobními námitkami žalobce o nesprávnosti závěrů žalovaného neztotožnil. Žalobce postavil své námitky na tvrzení, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve vztahu k individualizaci jeho případu, k podložení relevantních zpráv o bezpečnosti v zemi původu ve vztahu k žalobcově případu a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále na tom, že žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a v napadeném rozhodnutí tak absentuje náležité odůvodnění, neboť žalovaný neposoudil řečené skutečnosti o zemi původu a nesrovnal je s objektivními informacemi o zemi původu a dále žalovaný neodůvodnil, jak se vypořádal s tvrzeními žalobce ve vztahu k posouzení Ukrajiny jako bezpečné země původu.
14. K námitce žalobce, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve vztahu k individualizaci žalobcova případu a podložení relevantních zpráv o bezpečnosti v zemi původu soud uvádí, že žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že

musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu. Je to tedy sám žalobce, kdo rozsahem a obsahem svého tvrzení utváří rámec zjišťování skutkového stavu. Jestliže žalobce neuplatnil právně relevantní důvody pro udělení azylu, správní orgán nemá povinnost si je domýšlet a zjišťovat. Přichází-li žadatel o mezinárodní ochranu ze státu, který ČR považuje za třetí bezpečnou zemi, důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany se u něj neposuzují.

15. Zásadní otázkou v dané věci je, zda se žalovaný dopustil pochybení, pokud žádost žalobce posoudil jako nepřípustnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“). Aby mohl žalovaný aplikovat § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle § 2 bodu 24 vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu. Žalovaný si pro posouzení politické a bezpečnostní situace na Ukrajině opatřil výše uvedené podklady, na základě nichž došel žalovaný k závěru, že se v případě Ukrajiny a to včetně Lvovské oblasti, v níž žalobce žil, jedná o bezpečnou zemi. Žalovaný uvedl, že žalobce žil v oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, není dotčena válečným konfliktem probíhajícím na východě země, nevztahuje se na ni výjimka definovaná v uvedené vyhlášce a návrat žalobce do ní je zcela bezpečný. Soud žádné pochybení žalovaného v tomto směru neshledal. Dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu předpokládá možnost vyloučení aplikace zde uvedeného postupu pouze v případě, kdy žadatel prokáže, že daný stát za bezpečnou zemi považovat nelze. Tak se však v případě žalobce nestalo.
16. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, *„Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodností žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
17. Žalovaný v souladu se svými zjištěními následně postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou. Své závěry přitom zcela

srozumitelným a odpovídajícím způsobem zdůvodnil. K tomu soud ještě poznamenává, že žalobce nerozporoval výslovně a konkrétním způsobem závěr žalovaného o tom, že se v případě Ukrajiny jedná o bezpečnou zemi, a to ani v podané žalobě, kde své žalobní námitky směřuje spíše obecně.

18. Z důvodu aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu za situace, kdy žalovaný žádost žalobce posoudil jako zjevně nedůvodnou, pak postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud se nezabýval ani důvody uvedenými v § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, včetně azylu z humanitárních důvodů. Jakkoli soud chápe, že situace žalobce v zemi původu není bez komplikací, nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí, neboť poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak, jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.
19. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí a nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Ze správního spisu žalovaného - tak, jak byl předložen krajskému soudu - jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel pobýval před vstupem do České republiky na území Polska, kde měl pracovní vízum a měl tedy možnost se svobodně pohybovat a vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů tohoto státu. Stěžovatel tedy mohl už na území Polska požádat o udělení azylu, avšak neučinil tak, aniž uvedl a odůvodnil, z jakého důvodu tak neučinil. Žalobce následně v počátku roku 2020 odjel do České republiky na platný cestovní pas, avšak neměl platné vízum ani cestovní povolení, čehož si byl vědom a byl zde bez platného oprávnění, přičemž dne 27. 9. 2020, bylo rozhodnuto o uložení jeho správního vyhoštění na dobu jednoho roku. Z ČR následně odcestoval, avšak na území ČR opětovně vstoupil 29. 11. 2020 za účelem účasti na oslavě narozenin svého kamaráda a následně zde neoprávněně pobýval, přičemž dne 1. 12. 2020 byl zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění, tedy tímto od 29. 11. 2020 mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Žádost o udělení mezinárodní ochrany tak žalobce podal až po opakovaném a neoprávněném příjezdu do ČR poté, co byl zadržen Policí ČR a zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Soud si je vědom, že žádost o mezinárodní ochranu je nutné posuzovat jako celek a podání žádosti o mezinárodní ochranu až v případě hrozícího vyhoštění je tak pouze jedním z kritérií v celkovém posouzení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu. Stejně tak si je soud vědom toho, že snaha o legalizaci pobytu je již z principu obsažena v každé žádosti o mezinárodní ochranu a nemůže být dávana žadateli k tíži. Za daných okolností se však soud ztotožňuje se závěry

správních orgánů, že existují oprávněné důvody domnívat se, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění či je pozdržet. O tom, že by v žalobcově případě nebylo možno považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi, nesvědčí ani charakter ani intenzita jím popsaných problémů na Ukrajině, míra jeho společenské či politické angažovanosti, ani způsob a intenzita jeho snahy využít existujících možností ochrany před jím popsaným jednáním ukrajinských separatistů, např. za pomoci kompetentních orgánů, ale ani to, kdy, kde a za jakých okolností požádal o udělení mezinárodní ochrany.

20. Soud má za to, že nebyla-li by skutečně pro žalobce Ukrajina bezpečnou zemí, pak by využil první reálné možnosti požádat o mezinárodní ochranu, tedy požádal by o ni již v Polsku, kde se dlouhodobě zdržoval a legálně pracoval, či při svém prvním pobytu na území ČR tak, aby byla co nejdříve garantována jeho základní práva a svobody. Přesto tak neučinil, aniž by důvody pro takový postup ve správním či soudním řízení osvětlil, a o mezinárodní ochranu požádal až v České republice v reakci na to, že byl zajištěn poté, co se zde opakovaně vědomě nelegálně zdržoval a kam přicestoval, aby se zúčastnil oslavy narozenin kamaráda a pracoval zde, jak sám uvedl, nikoli z důvodu, že by se necítil bezpečný ve své vlasti. Ve správním řízení byl přitom žalobci poskytnut dostatečný prostor pro sdělení všech důvodů, ze kterých opustil zemi původu. Soud shledává zásadní rozdíl mezi aplikací § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobce, jenž pobýval na území České republiky nelegálně za shora uvedených okolností a to i poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění a aplikací na žadatele, kterému bylo uděleno správní vyhoštění např. ihned po jeho příletu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha-Ruzyně a jenž podal žádost o mezinárodní ochranu den či dva poté.
21. V případě aplikace bezpečné země původu ze shora uvedených důvodů soud neposuzuje, zda by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo zda mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, neboť toto zkoumání je nadbytečné z důvodu, že tímto hodnocením Ukrajina prošla již při zařazování na seznam bezpečných zemí původu při jeho pravidelném přezkumu či aktualizaci. Samotná skutečnost, že žalobce přichází ze státu, jenž Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, poskytuje dostatečné záruky toho, že žalobce nebyl pronásledován či vystaven hrozbě jiné vážné újmy. Na druhou stranu, absolutní a automatické odmítnutí projednání žádosti z důvodu původu osoby by bylo v rozporu s mezinárodními úmluvami, neboť mohou nastat excesy z demokratického fungování státu. Z tohoto důvodu proto zákonodárce poskytnul žadateli o azyl prostor, aby prokázal, že právě v jeho případě k takovému vybočení došlo.
22. V této věci dospěl soud k závěru, že takovou skutečnost žalobce tvrzenými skutečnostmi neprokázal a soud neshledal ani žádný důvod, pro nějž by bylo na místě uvažovat o vadách vydaného závazného stanoviska či informací OAMP z 25. 4. 2020 o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině. Soud proto neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a neposoudil řečené skutečnosti o zemi původu a nesrovnal je s objektivními informacemi o zemi původu a její bezpečnosti.
23. Jen pro informovanost žalobce tak soud k žalobcem zmiňovaným obavám z hrozícího plnění branné povinnosti uvádí, že povolávání k výkonu povinné vojenské

služby v zemi původu není samo o sobě pronásledováním, neboť je základní povinností občana každého státu podílet se na jeho obraně.

24. S ohledem na shora uvedené soud nenalézá nedostatky v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, má oporu ve spise a není s ním v rozporu. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč v případě žalobce jde o zjevně nedůvodnou žádost, přičemž soud se s jeho závěry ztotožňuje.
25. Soud proto z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 20. dubna 2021

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně